

# SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

## ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

|                       |        |
|-----------------------|--------|
| Egész évre . . . . .  | 4 frt. |
| Fél évre . . . . .    | 2 frt. |
| Negyed évre . . . . . | 1 frt. |

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulinka Sándor.

## Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sz.-Somlyón, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illető küldemények is czimzendők.

Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

## Modern társadalmi betegség.

— Elmélkedés. —

Budapest, június 10.

Váltig hangoztatják: a társadalom beteg! És valóban, aki a legutóbbi évek történetét figyelemmel kíserte, nem fog sokáig habozni, hogy e bajt elismerje. Mert az igaz, hogy mindig volt rá eset, hogy egyes emberek, kiknek vagy vagyonuk, vagy becsületük, vagy szerelmük veszett el, nem riadtak vissza a cselekedettől, hogy önként vessenek véget életüknek, azonban e tünetek előfordultak szörványosan és volt rá eset, hogy ha nem is kimenteni, de érteni lehetett a végzetes lépést.

Lesznek, kik nem hajlandók ez utóbbi állításomat elfogadni. Hogyan? Lehetséges volna, hogy az öngyilkos kárhózatatos eljárását valaki megértse? Nyíltan kimondom a szót, igen, van rá eset. Elismerem, ez eset a legritkébbak egyike és eszemben sincs, hogy egy eset jogszakságából általános, mindenesetre ráillő igazságot vonjak el. Az öngyilkosság — már a szó maga is mily borzasztóan hangzik, — bizonyára bűnös cselekedet, mégis egy esetben érteni tudom.

Mert, ha egy ember, akinek vagyona volt, és azt akár könnyelmű, akár szerencsétlen módon elvesztette és kétségbeesésében golyót röpít agyába, az gyávaságot követ el. Visszariad az élet terhétől. Hisz csak vagyonát vesztette el a jámbor, mért tehát a csüggedés? Fogjon munkához, keresse meg két kezével kenyerét, dolgozzék, de ne veszítse el életkedvét. Az öngyilkosság ez esetben: gyávaság.

A másik, az meg becsületét tette kockára, és azt veszítette el. Bizonyára bűnös játék, de hát a szegénynek egy gyöngye perczé volt és ő ezért kesertien lakol is. Hanem azért meggyilkolni magát kishitűség. Nem bizott magában! Új élethez kellett volna kezdeni, feledni a múltat teljesen és annak sajnós tapasztalataiból vonván következtetést, elindulni az igaz uton.

De ő visszarettent a reá váró, komoly feladattól és az elhibázott életet egy még hibásabb cselekedettel fejezi be. Az öngyilkosság ez esetben: kishitűség.

A harmadik azelőtt vízbe ölte magát, most — még itt is szerepe van a divatnak, — bezárja magát kedvesével a szobába és hite szerint eljut az örök szerelem honába. A bárgyú! Ő szeret egy leányt, de vagy a leány szülei, vagy az ő körülményei ellene vannak, hogy a leányt, kit szíve választott, nőül vegye. Minő esztelenség ily esetben az öngyilkosság! Mintha volna szülő oly köszívű, ki gyermekét inkább a ravatalon kívánja látni, egy vétkes cselekedet áldozatául, semmint beleegyezzék egy neki nem tetszetes házasságba! Mintha lehetnének oly körülmények, melyeken az igazi férfi nem emelkedhetik felül. Ő az örök szerelem honába vágyik. Hanem ezt az égben hiába keresi, a földön talán meglelné. Bárgyú ő, mert azt hiszi, hogy a valódi szerelem nem képes a szülők gögjével dacolni, vagy a társadalom konvencionális szokásait lerontani. A férfinek kötelessége, ha igazán szeret, szíve sugallatára hallgatni, az bizonyos — hanem nem szabad esztét sem megtagadnia. Az öngyilkosság ily esetben esztelenség.

A negyedik pedig megír egy „szép“ levelet, melynek pontjére számít vagy elvégez egy „hatásos“ cselekedetet és elmegy a fürdőbe s elmetszi ereit. Oh, hiuság vásárja! Ő érzi magában, hogy a reményeknek, melyeket közel állói beléje helyeznek, megfelelni nem tud és nem akarván elvárni az időt, mikor e remények hasztalan volta világossá lesz, egy hatásos cselekedetet végez el, azt hívén, hogy a világ erről beszélni fog és ezután biztos léptekkel megy a halálnak, — hisz őt meg fogják gyászolni és benne a nagy remények tört oszlopát fogják sirba tenni! Az öngyilkosság ez esetben hiuság.

De mit tesz az ötödik? Egy eszméért küzd, egész életét arra szenteli, hogy ezt az eszmét diadalra juttassa; nevét azonosítják az eszmé-

vel, melyet zászlójára kitűzött. Ő megvan győződve, hogy ez eszme jogosult, hogy ez eszme igaz. És mégis, a körülmények sajnós összejatszása folytán ez eszmének bukniá kell. A nagy és nemes küzdelem most már hiu ábránddá van téve és annak létezése is csak akadályul szolgál a társadalom továbbfejlődésének. Mert ez eszme varázsát még most is bírja és annak bűvös ereje ábrándokat szül, hasztalan reményeket táplál. És ez eszme hiába bukott el, még él a ki érette küzdött és tudjuk, hogy e név és ez eszme egyet jelent. A becsületes férfiú ekkor, hogy hazájának használjon, hogy hiu ábrándokat s hasztalan reményeket megsemmisítsen s hazája javát ekként előmozdítsa: kardjába dől és meghal. Végzetes lépés bizonyára, melyet mentgetni kevés a bátorságunk, de a melyet meg kell értenünk. Az öngyilkosság ez esetben becsületesség.

Ezek voltak a leggyakoribb esetek, a melyek előfordultak eddigelé egyenként, szörványosan. Hanem az utóbbi években a hírlapi tudósítók már-már kifáradtak a sok és tömeges öngyilkosság jelzésében. E baj okát csakis a társadalomban kereshetjük. Igen, a társadalom beteg.

Nincs hit mai napság és ez a leggyakoribb kórtünet. Hisz azelőtt is voltak vagyon, becsület és szerelemvesztett emberek, — hogy csak egy pár példára szorítkozzam, — de volt azelőtt az embereknek egy istenük, vagy ideáljuk, szóval volt hitük. Mert ha az ember föltétlenül megbizik egy gondolatban, egy nagy és nemes eszmében, a melynek alapján ideálja keletkezik, nem fogja őt a kétségbeesés végzetes cselekedetre bírni. Az emberiség ily vezérlő eszméi: a vallás, a művészet és ezen eszmék egyikét vagy talán mindegyikét követve, föltétlenül bizodalmat, sőt boldogságot lel a csüggedő ember. A boldogság e tényezőinek birtokában senki sem juthat odáig, hogy vigasztalást ne leljen a földön.

Azután meg egy hiba a nevelésben is rejlik. A mai ifjak egy része korán érett, egy

## TÁRCZA.

## Sejteleim.\*)

I.

Nagyon beteg vagyok,  
Közeleg halálom,  
Az a mély nyugalom,  
Az a hosszú álom.

Oly sokat szenvedtem,  
Hogy nyugodni vágyom,  
Oda lent a sirban,  
A nyugalmas ágyon.

Nem bánom akár ma,  
Akár holnap jöjjön,  
Csak egyre kérem, hogy  
Soká ne gyötörjön.

Boruljon szememre  
Egy mély, csendes álom,  
S az alatt jöjjön el  
Istenem, halálom.

Hogy ne is láthassam  
Enyéim könyeit.

És hogy ne érezzem  
A válás kínjait.

És ha még valamit  
Esedeznem szabad,  
Akkor legyen, midőn  
A természet fakad.

Midőn új élet kél  
Az ébredő földön,  
Madár dalol s virág  
Nyílik, hegyen völgyön.

Talán siromra is  
Fog virág hajolni  
S lesz madár, mely oda  
Téved majd dalolni.

II.

## Panasz.

Nagyon beteg vagyok  
És ti nem hiszitek,  
A mig koporsómat  
Sirba nem teszitek.

Páskuj Lajos.

## Párhie vadászat.\*)

Humoros elbeszélés.

Irta: Hamvai Sándor.

Mottó: „Kivánsz nagy nyeregeményt? ezt halld meg, úzer! Ha kergeted a hasznocsa szagát: Végy embert, oly áron, a mennyit megér; És add el, a mennyire tartja magát.“

Moore után Arany.

I.

— Elmész a tekintetes Kamuthy urékhoz s megmondod, hogy tisztelem a tekintetes asszonyt és kisasszonyt s csókolom őket . . . tisztelem a tekintetes urat és Francziska kisasszonyt is; most érkeztem haza Pestről Leo nagyságos urfival. . . Felkeresém ígéretem szerint nagyságos Kamuthy László miniszteri titkár urékat is; Leo nagyságos urfival együtt voltunk ottan. Igen jól vannak, semmi bajuk sincs. . . Lehet, hogy még ma Leo nagyságos urfival tiszteletünket tesszük. . .

Leo nagyságos urfi egy huszonnégy-harmincz közötti ifjú ember, divatos uti ruhában, karján kockás plaiddel, félszemén monoclivál, a mi tartásának bizonyos arrogáns nagy uri kifejezést adott, — épen akkor bocsátá el néhány hatos borraivalóval a bér-

\*) Lapunk segédszerkesztőjének a „Nagy-Károly és Viték“ irodalmi pályázatán pályadíjat nyert művét az említett lap után mi is közöljük. Ajánljuk szíves figyelmébe azoknak, kiket lapunk ismert tárczaírójának irodalmi munkássága érdekel.

Szerkesztő.

\*) A költő battyudalai.



másik része ábrándos és mindegyik részénél hiányzik a tetterő és a reális gondolkodás. Majd mikor ifjaink felfogása józanabb és gondolkozása egészségesebb lesz, és majd mikor az embernek ismét lesz hite, szűnik meg csak a modern társadalmi betegség, a mely — sajnos, — ma már nagyon elharapódzott.

„Szabadosság.”

Gyomai Zsigmond.

### Beszámoló beszéd és képviselő jelölés.

Mint lapunk mult számában jeleztük, br. Bánffy György orsz. képviselőnk a f. é. és hó 5-én a színház helyiségében nagyszámu és distingvált vidéki és helybeli választóközönség előtt tartotta meg beszámoló beszédét.

A programbeszédre a vidéki s helybeli választók már d. e. 10 órakor kezdtek gyülekezni a színház termébe. Gencsi Sándor városi polgármester ajánlatba hozta, miszerint célszerű volna egy bizottságot kiküldeni, mely a bárót képviselői beszámoló beszédjének megtartására felkérje; mire Veres Lajos ippi földbirtokos elnökleite alatt 10 tagból álló küldöttség indult a báró lakására s vele nem sokára visszatérvén, éljenekkel fogadtattak.

Ezután Gencsy Sándor városunk szeretett polgármestere a következő szép beszéddel üdvözölte a megjelent bárót:

„Méltóságos báró ur!

Alkotmányos életünk alapköve a nyilvánosság és közvetlenség, emeltyüje, lüktető ere az egyik nagy hatalom, a szabadsajtó, melyből értesülünk ugyan a napi eseményekről, valamint törvényhozó testületünk működése és tevékenységéről, mind a mellett jónak, üdvösnek tartjuk azon gyakorlatot, mikép képviselőink mandatumaik lejártával az országgyűlésen kifejtett működései és a politikai helyzetéről választóikat közvetlenül értesítik, véleményeket, hazánk jólétére irányuló nézeteiket a multra, valamint jövőre választóikkal őszintén közlik.

Örömmel üdvözlöm tehát méltóságodat is, mint a sz-somlyói választókerület volt képviselőjét, midőn ily czélból megjelent körünkben, választói körében.

Igen tisztelt báró ur!

Ha a választók közvetlenül be nem folynak is mai napság a törvényhozásba, de választói fenségig joguknál fogva, midőn képviselőjüket bizalmukkal felruhazzák, jogaik gyakorlatával megbízzák, közvetve bár, de mégis hozzájárulnak a törvények alkotása s hazánk szellemi és anyagi jóléte emeléséhez.

Ezen feltétlen bizalman alapuló képviselői állás magasztos hivatás, bár igen terhes kötelességekkel jár. Ezen magasztos hivatás tudatára emelkedni s a vele járó kötelességek részrehajlatlan igazságszeretet, törvénytisztelet és elvhűséggi teljesítése pedig a legszebb polgári erény.

Ezen magasztos hivatás teljesítésére pedig van elég tér.

Hiszzen hazánk a magyar állam létjoga mai napság igen terhes vér- és pénzadót követel; az ipar és kereskedelem a külföld versenyével küzd, tanügyünk, iskoláink, tanítóink a nemzet egyszerű, de fontos hivatással bíró napszámosai a tulszigoru takarékoskodás s igen sokszor az indokolatlan közöny miatt csak tengődnek. — Gazdasági és földmívelési érdekeink rendezése pedig éppen — talán — a későn jövőnek van fenntartva, mindezeknek sajnos következménye népünk fokozatos szegényedése, mely bennünket is töke és forgalom hiányában igen érzékenyen sújt.

Ezen országos bajokon segíteni a törvényhozás feladata; van tehát tér, hol képviselőink magasztos hivatásukat teljesíthetik.

Ily körülmények között ismételtelen kijelentem,

kocsist. Erre a szóra azonban idegesen vont a fel egyik sovány vállát s nem éppen gyöngéden dobantva hosszú lábával közbe szólt:

— Még alig ráztuk le az uti port s már vizitet tegyünk? Mit gondolsz mama? Minő véleményt alkotnak majd felőlem azok?

— De Leóm! Hisz én mindennapos vagyok náluk s a mint mondtam is. . .

— Az nekem mindegy; egy világfi nem mutathatja ugy be magát. Az ettiquette mást parancsol.

A különös tartásu ifju ember magas cylindrével, bizonyos affectált idegenszerű kiejtésév el, közepén kibertvált vörhenyes szakállával olyan különös individuumnak tűnt fel a Nyárszegen még ilyet nem látott Lidi szolgáló előtt, ki a kocsirol lezedett csomagokkal bajlódott, hogy akaratlanul elnevette magát.

— No mit nevezsz, te oktondi! rivalt rá özvegy Steinackerné.

— Hihihih! kaczagott Lidi leányzó telt szájjal. Sohse láttam én olyan kürtő kalapot . . . hihihihih! s ujjával a nagyságos Leo urfi cylinderére mutatott.

— Paraszt! sziszegé Leo urfi bszusan s felragadva egy kisebb coffert, a szobaajtó felé tartott.

— Csak jobbra . . . jobbra tarts kedvesem! kiálltott Steinackerné Leo urfi után. Én itt kell hogy maradjak elintézni egyetmást; addig te csak tedd kényelembe magadat. . .

Leo ur alig hederintett a kedves mama beszédjére; balkézzeel benyitva az ajtót, egyik lábával berugta maga után. Nem félt, hogy eltéved a sok szobák labirintjében. Egy özvegy őrnagyné lakása ritkán tesz ki többet három szobánál; nem futja a sovány nyugdíjból.

Özv. Steinackerné ő nagysága pedig ez alatt

hogy köszönetteljes örömmel vettük méltóságodnak körünkbeni megjelenését, mivel jellemsszilárdsága, sokoldalú fényes tehetségei, de különösen társadalmi állása képviselői függetlenségét biztosították a multban és biztosítják a jövőben.

Tartsa meg az ég méltóságodat a haza javára választó polgártársai tisztelete, szeretete és bizalmában sokáig!

A polgármester ur lelkesen megéljenzett beszéde után báró Bánffy György megkezdte beszámoló beszédét, melyet nagy figyelemmel s többször felzúgó helyeslés között mondott el. (Lapunk mult számában adtuk.)

A báró beszámoló beszéde után Nagy László esperes ur körülbelől a következő eszméket tolmácsolta a népes választó polgárság előtt:

Elismerését és tiszteletét nyilvánítja a kerület volt képviselőjének ezen beszámoló beszédéért, melynek nemes egyszerűségében előadott tartalma a választók és választott közötti közvetlenségnek őszinte szép képét tárja fel. Jelzi, hogy ő a maga személyére s talán a választó polgártársak közül is többen, nem állanak a volt képviselővel egészen egy alapon. Azonban arról meg van győződve, hogy nemcsak a beszámoló nemes báró, hanem — legalább azt hirdetik magok a szabadelvű párt legjelentékenyebb tagja is, — az országnak minden fia végeredményében arra törekszik, hogy egykor kimondható legyen: „Magyarország önmagáé.” E törekvés elérésének két biztosítékát látja a beszámoló beszédben. Az egyik: pénzügyeinknek önálló rendeltetése; a másik: a külön vámtérület. A mely perczben e két országos ohajtás valósággá lesz, — nagyon rövid idő kérdése leend a külön udvar háztartással bíró Magyarország visszaállítására.

Ezen felül van egy közvetlen kapocs, mely megrezgetteti szőlónak ugy, mint a választó polgárságnak szívet: ama kijelentés, hogy „engem mindnyájokkal azonos érdek köt e vidékhez, e vidéknek előmenetele, jóléte épen ugy szívemen fekszik, mint bármelyiköknek. Mert eddig is haza jöttem önközé, most már épen itthon érzem magamat.” E kijelentésben fekszik a legnagyobb biztosíték, annak megítélésére, hogy méltán voltunk képviselve. Hisz az érdek az emberi lét biztosítékának leghathatósabb emeltyüje.

Szólok kifejtéi ezután, hogy nem amaz önérdéket érti, a mely mások romlásán akar fokról-fokra emelkedni, hanem a közös érdek ama magasztos érzelmét, a mely boldogságát a közboldogság koszorujában találja fel. Végül áttérve a volt képviselőnek ama nyilatkozatára, — mely nemes felhevülésbe hozta a választó polgárok szívet, — hogy eddig is haza jött ugyan, de most már kétszeresen jön haza, — harsány s egy szívből-lélekből jövő éljenzéstől kísérve teszi meg amaz indítványát, hogy a sz-somlyói választókerület választói a jövő 1887—1892-ik első 5 éves ciklusra is képviselő jelöltül kérje fel br. Bánffy György volt képviselő urat.

Délben, a Juhász József vendéglőjében 200 terítékre ebéd volt, mely igen kedélyesen folyt le. Igen természetes, hogy a kedélyes és olykor-olykor szellemes pohárköszöntők sraphnel lövegek módjára röpültek.

Azoknak leírására sem időnk, sem terünk ezuttal nincsen; de annyit kész örömmel constatalhatunk, hogy a jó kedv csakhamar kellő magaslatra hágott; de mindvégig megmaradt abban a mederben, a melyet az esemény komolysága, mely miatt rendezve volt, megkövetelt.

Különben egy-egy komikus intermezzo is adta elő magát; különösen a külső asztaloknál a kugli színben, — no meg a vendéglős asztalnál is.

időt vett magának arra, hogy Lidit illőképen megpirongassa előbbeni viseletéért.

— Mi csodálni valót látsz te egy ur kalapján?

A valódi urak mind így járnak s nem olyan kalappal, mint itt Nyárszegen! Látod most felbosszantottad a nagyságos urfit; igyekezzél kedvében járni, hogy kiengeszteld; ő lesz ezután a gazda a háznál, — a drága Leóm!

— Hihihih! Hát nem is éppen csak a kalapot nevettem én, szabadkozék Lidi.

— Hát mit?

— Hát azt a keszkenőt a nagyságos urfi vállán! Hisz itt csak asszonyok viselnek azt!

— Az igazi urak azt is viselnek. Az nem is keszkenő, hanem plaid!

— Hát az a pléh még csak elmegy; de miért visel az urfi olyan karikát az egyik szemén?

— Jaj de ostoba vagy te Lidi! Hisz az meg monocli. Minden nagy ur hord olyan izét a felszemen, hogy . . . hogy jobban lásson.

— De hisz a nagyságos urfi ugy néz rajta átal, hogy befogja az egyik szemét!

— Na fogd be a szádát, tel! Mindjárt megharagszom. Vidd be a holmikat a konyhába s rakd le s a mint mondtam, eredj azonnal tekintetes Kamuthy urékhoz. . . Megálj no! még mondani akarok va lamit, tevé hozzá az őrnagyné halkan. Ha a tekintetes asszony s Erzsike vagy a mademoiselle. . .

izé Francziska kisasszony kérdezősködni találna a nagyságos Leo urfi felől, nehogy valami badarságot szólj. . . Érted? mondjad, hogy szép, csinos fiu, hogy kedves ember. . . Érted? Na aztán ne feledd el a mit mondtam; a nagyságos Kamuthyénál is voltunk látogatóba, nincs semmi bajuk. Holnap talán tiszteletünket tesszük. Na már most haladj a dolgod után. Állj meg csak! Jól vigyázd és értsd

Egynek feljegyzését nem mulaszthatjuk el.

Egy izraelita polgártárs t. i. (a ki talán csak is kóserrel él) egy vagy más okból nem jelent meg az ebéden; de persze hogy a semimita ész nem hagyta cserben.

Egyszer csak beállit egy borzas inas küldöncze, kezében az ebédjeggyel s egyenes Juhászhoz tart.

— Khérem, mennyit kóstál itt edj ebéd?

— Két forintot.

— Nü, az én gazdám nem jühet el az ebédre, hanem itt a jedj és khérem a két florin.

Persze, hogy kedélyesség dolgában Juhászson nem lehet kifogni; mindjárt mondott is neki erre valamit . . .

### Szinészet.

Mire e sorok napvilágot látnak, a Polgár Károly színtársulata már elhagyta városunkat s egyedül a küszöbön lévő követválasztás lehet még valami olyan esemény, a mely kisvásosai csendéletünket megzavarja.

Elmultak a zajos és kevésbé zajos esték, hogy helyet engedjenek az erőgyűjtésre; mert annyi felől igénybe vett áldozatkésztségünket ugyancsak próbára teszi az a sok jótékony czél s különösen egy ilyen népes színtársulat, hogy annak kiheverésére idő kell. Mert a hol minden anyagi támogatás egy kis közönségre apellál; a hol mindennap ujabban és ujabban áldozatkészséggel kell egy vagy más czél előmozdításához járulni, ott bizony nem csoda, ha előtérbe szorul az egyed s int, hogy csak az észszerűség korlátai közt maradjuk. Azért bár meglehet, hogy a Polgár színtársulata nem sok anyagi sikerrel dicsekedhetik töb heti itt időzése után; de közönségünket sem illetheti az önzés, sem pedig a művészet iránti közöny vádja, mert a mit tehetett, megtette most is és megfogja tenni jövőre is; de erején felül tennie bün volna, melynek az anyagi romlásban igen keserű következménye lenne.

A f. hó 7-én Zilahi Gyula, megyénk szülötte s a debreczeni színtársulat jeles tagja vendégszerepelt s lépett fel először nálunk Schillernek „Armány és szerelem” című classicus becsű szomorujátékában.

Maga a darab a régebbi színműirodalom terméke s a Hugó Victor iskolájából való. Örökbecsű munka, melynek költői szépségében még sok század fog gyönyörködni s ha nem is kél csatára a Hugó Victor „Hernani”-jával; de méltán sorakozik mellé.

A hamisítatlan romanticismus nyilvánul az egész darabban s a jeles compositió, az életteljes vonásokban kidomborított alakok, a dictió lendületessége, — babért szerznének ma is költőjének.

De ha őszinték akarunk lenni s nem affectálva a műértőt, egyszerűen mint mulatni, vagy ha egy tetszik, akár tanulni vágyó színházlátogatóként akarjuk megírni a benyomást, a mit a gyermekkorból kedvesen ismert darab máma tett reánk: be kell vallanunk, hogy sokkal inkább megsoktuk már az életet a maga erős realismusával, melyben az író az élet lüktető erére téve kezét, hoz jó vagy rossz bírálatot a társadalom felett; constatal betegséget, vagy erőt, hibát vagy erényt s beszélteti alakjait mint két, vagy több egymás ellen küzdő vezérczikket: sem hogy meglegedjünk s kielégítve érezzük magunkat egy érzelmes, sokszor — a mi viszonyaink szerint már, — érzélgős szerelmi tragédia elmesélésével, mégha az Schiller gyönyörű nyelvével ékeskedik is. Művészi kézben azonban becsessé válik annak bármelyik szerepe; s ha igazi művészi erőktől látjuk előadva a darabot, a realismus porából felemelkedve látjuk megtisztulni magát a valódi életet is. De elég egy rosszul kiejtett szó, vagy fél-szeg mozdulat s a dráma helyet enged a comicumnak. Nem csodálkozunk azon, ha Zilahi mint kom-

meg a mit mondanak. . . Figyeld meg jól, hogy Erzsike kisasszony nem pirul-e el, mikor a fiamról beszél! Érted? . . Aztán ne légy ostoba! Helyén legyen az eszed és okosan felelj. Érted?!

Ezzel özvegy Steinackerné a szoba felé indult, azonban hirtelen visszafordult:

— Várj csak! Szinte elfeledtem a legfontosabbat. . . Jól nézz körül, hogy az az urfi, a ki a városból szokott Kamuthyékhoz jönni, az az izé. . .

— Berényi Zsigmond ur. . . ?

— Igen, igen. . . az a félszeg magatartásu firkoncz itt van-e? Tudd meg mikor volt itt utoljára . . . a cselédektől legjobban megtudhatod. . . Figyeld meg, hogy Erzsike kisasszony szívélyesen beszél-e vele? . . Na aztán nehogy eljárjon a szád Lidi, mert akkor leszámolhatsz a karácsoni ajándékokkal!

— Csak a fizetésem le ne huzd! gondolá Lidi leányzó, ki már 3 év óta hall emlegetni bizonyos karácsonyi ajándékot, mi azonban mindeddig csak elérhetlen eszményi távolságban lebegett előtte; de az eltört porcellán edények és csészék annál nagyobb szerepet játszanak a cselédber kifizetésekor; a melyeknek értéke rendesen kétszeresen figurál.

Az őrnagyné ez alatt lassan levetette felsőjét, gondosan festett haját megigazítva egy az első szobában álló tükörben, a nappaliba lépett, a hol Steinacker Leo ur egy karszékben kényelmesen végigdölve, illatos prezandós-flórjából kerek füstgomolyokat bocsátgatott a levegőbe. Hosszu lábai egyikét egészen az ölébe huzta s balkezevel erősen oda szorítá, mintha attól tartana, hogy elrepül s midőn a mama kinyitotta az ajtót, éppen egy divatos operette-kouplét dudolt. A szemben álló velencei tükörből visszaverődő „én”-jében gyönyörködve, ige-



moly készségű és ambicionált színész egy ily darabban kívánta bemutatni tehetségét, melyben már több helyt elismerést szedett magának. De nem vett számot a körülményekkel s ez okozta aztán, hogy míg ő Ferdinánd szerepében az eszményi szerelemnek, mely magas születéssel egy polgári származású leányban találja fel ideálját — s küzdve az apai büszkeséggel s cselszövésével mint hős bukik el, teljes rokonszenvünket vivta ki, — még is csak fél sikert aratott; mert a siker másik fele, a mely a Váradiné (Luiza) alakításától függött, teljesen elveszett. Pedig a társulat többi tagjára nem lehetett panaszkodni. Bágyoni (Müller) ezuttal egyik legszebb alakítását mutatta be; Lomniczi (Wurm), Kisfaludiné (Müllerné), Bátorssy (Valter), Gireth (Kalb) jó kezekben voltak.

Junius 8-án D'Ennery és Dumoxroi jeles színműve, vagy mint a színlapon jelezve volt vigjátéka „Don Caesar de Basan“ adatott elő. Ez már sokkal szerencsésebb választás volt s csak sajnálni lehet, hogy daczára annak, mikép a vendégszereplő művész a maga részére járó jóvedelmet a növegyet javára ajánlotta fel, alig félig telt ház előtt mutathatta be egy olyan sikerült alakítását, mely bármely színpadon számot tett volna.

A vendégművész úgy látszik nem zavarta a félig-meddig telt színpad s teljesen elemében volt a könnyű véru, kalandos, de mindvégig nemes spanyol lovag szerepében. A kis számu, de distinguált közönség nem is fukarkodott a taps és kihívásban; két szép csokrot is kapott.

Lomniczi (II-ik Károly) is eléggé disponálva volt, — hanem masquirozása a roué király helyett egy fiatal tüzesvéru ifju embert állított elé. Bágyoniról (Don Jose) itt is csak dicsérrel szólhatunk; Váradiné (Maritána) is érdemel némi elismerést, különösen feltűnt izléses toiletteivel. Tordai Mariska (Lazarelie) ügyes és szeretetreméltó — puska-műves inas volt. Gireth (Montfior marquis), Kisfaludiné (a márkiné) teljesen a karzatnak hódolva, ugyancsak kedélyes komédiát sceniroztak; így előbbi még egy, a zenekarból (?) elismerésül jövő virág bouquet előtt is szögletes complimentet vágott, a mi kétségkívül jól eshetett annak, a ki ma esti művészetét akarta ezzel megjutalmazni.

Junius 9-én „Petőfi élete és halála“ Egervári látványosságát adatott elő. És a ki látta azt a küszködést a szerep nemtudással meg sok más egyébből, — olyan meggyőződéssel távozott el a színházból, hogy mégse gyerekjáték volt az a 48—49-iki háboru. A mit pedig az egész darabtól vártak, a teltház — elmaradt.

Junius 11-én Zilahi Gyula bucsu felléptüül Hegedüs Lajosnak a magyar tudós társaság által 50 db. arannyal jutalmazott történeti drámája adatott elő.

A közönség Zilahi iránt érzett osztatlan rokonszenvének bizonyosságául zsufozásig megtölté a házat. És a ki eljött, azon meggyőződést vitte magával, hogy a vendégművész igazán megérdemelte a pártfogást, melylyel ez alkalommal kitüntették.

A gyönyörű nyelvezetű darab, mely az eredeti történeti drámák közt ma is az elsők között áll, sokkal ismertebb, mintsem annak bővebb regisztrálására szükség volna: különben is — úgy tudjuk, — hogy régebben a helybeli műkedvelők is adták.

Egy sötét lap a magyar történelemben, melyre mint Pál atya is méltán mondja a darabban, még századok múlva is szégyenpir futhat el minden becsületes magyar ember arczán. A szegény vak Béla és a gyöngye jellemű, ingadozó és testben-lélekben összetört II-ik István magyar király történetét tárja elénk; előtérben egy szerelmi tragédia, háttérben a kun és magyar villongások, a lázongó főurak s a gyöngye báb király által a tönk szélére juttatott magyar haza.

Zilahi igen szépen alakított s megható benső-

kellemesen telt neki az idő. Ugy látszik, hogy ő nincs egyedül, ha egy tükör van a szobában.

— Sokáig várakoztattalak ugy-e drága Leó! — szólt az őrnagyné gyöngéden megcirógatván a Leó ur hajfűrtjeit, mire Leó ur nem éppen valami megható fiui gyöngédséggel taszította le a simogató anyai kezét.

— Mondtam már mamácska, hogy a hajamat ne simogasd! Erről a rossz szokásodról le kell mondanod; mert egyszer lesimítod a parókámat s olyan holdvilágos estét csinálsz nekem valami kisasszony előtt, a melyre nap soha nem derül.

— Hogyan? álmélkodott az őrnagyné. Hát te kopasz vagy?

— Mondtam már, hogy tipusban feküdtem a bécsi Rudolf-kórházban.

— Igen, de csak azt mondtad, hogy a fogaidból hullott ki. . .

— Bah! Na meg a hajam. Ezt a csekélységet megbocsátod nekem? Megvallom, a dolog inyemre van. Olyan vörös hajam volt, a melyre itten félre vernék a harangokat s most pompás barna hajfűrtjeim vannak, melyek soha el nem hullanak s nagy könnyebbség, hogy az asztalra téve fésülhetem. Remélem, — kaczagott Leó ur, — ezeket tudva nem hidegülsz meg irántam?.. De mondd csak kis mama, hogy ha már a tisztí . . . pardon örmesteri uniformisból kiszuperáltak, mi célod van velem? Tudod ez a dolog annál is inkább érdekel, mert a te sóvány penziódat én kényelmesen elszivarozgatom s akkor mit eszünk?

(Folyt. köv.)

séggel állította elénk a szerencsétlen, nemes lelkű, de vakasága miatt tehetetlen királyt; különösen megázó volt ama jelenetében, midőn a főrendek királyi választják s ez uttal először ébred vakaságának súlyos tudatára. Polgár Fáni Idillben szintén megnyerő alakítást mutatott be; kár, hogy hangja gyönges s a mélyebb kitöréseknél cserben hagyja. Bágyoni (István király) ezuttal is értelmes és tehetséges színésznek bizonyult be; Bátorssy (Pál atya) derekasan megállta helyét; Szilassi (Szendrő), Gireth (Kunok vezére), Lomniczi (Kaplyon), Váradiné (Otthmár) nagy mértékben hozzájárultak az est sikeréhez.

Egyáltalán teljes megelégedésünket nyilváníthatjuk a társulat férfi tagjai iránt; ám a női tagok közt nagy szükségét érezzük egy drámai hősnőnek, a mi azonban nem minden bökörben terem.

Zilahit ez estén a szó teljes értelmében virágcsokrokkal halmazták el s egy bordó szalaggal díszített szép bouquet-tot is kapott e felirattal: „Zilahi Gyulának, sz-somlyói tisztelői.“

Igy folyt le az a pár este, melyben színészeink a piquans és sokszor üres operettet félre téve, a komoly muzsáknak is szenteltek néhány jó napot, a mely ha nem is volt eredményében valami meglepő, de mégis bizonyosságot tehetett arról, hogy a közönségben nem halt ki a jó érzék arra nézve, hogy a valódi művészetet s a komolyabb fajú színműveket kellőleg ne méltányolhatná. —n.

A többi előadásról szóló bírálatot, térszűke miatt a jövő számunkban adjuk. Szerk.

## Különfélék.

\* **Urnappa** a helybeli rom. kath. nagytemplomban a szokott ünnepélyességgel lett megtartva. A misét ftdő Trusza Lajos esperes-plébános végezte fényes segédlettel, mely után ünnepi körmenet volt a város utcáin, a melyen a helybeli önk. tüzoltóegylet Vischán Elek főparancsnok vezetése alatt vett részt. Hat felerbe öltözött kis leányka virágot szórt a menet előtt s a helybeli g. kath. templomban Tizedes Tóbiás min. r. áldozár tartotta az ünnepi beszédet. Délben ftdő Trusza Lajos esperes-plébános ur a tüzoltó tisztikart és egyházi előljárókat vendégszerető házában ebéddel látta el, hol pohárköszöntőkben nem volt hiány. Vasárnap ugyanezen ünnepélyesség a minoritaszerzet kis templomában ismétlődött, a hol ftdő Csák Alajos gymn. igazgató és házfőnök végezte a szent misét és Csicsay Lajos rom. kath. segédlelkész tartott egyházi szónoklatot.

\* **Ifjusági ünnepély.** A helybeli gymnásium ifjusága f. hó 8-án koronázási emlékünnepet tartott, mely reményen felül sikerült. Élvezettel hallgatták végig a változatos programot, ugy a szülők, mint az érdeklődő tanügy barátok. Az ünnepély a „Hymnus“ énekével vette kezdetét, melynek összevágó hangjai után Szentimrey István tanár lépett az emelvényre, ki Csák Alajos igazgatónak egy, az ünnepély szellemének megfelelő hangulatos dolgozatát olvasta fel. Ezt követte négy szavalt, melyekben Herman József és Csape Aurél mutattak kiváló ügyességet. Az ünnepet végül a növendékek négyoszlopra irt indulója zárta be, mi sikerre nézve méltó befejezése volt az előbbieknak. A jelen voltak, a valóban sikerült ünnepről, megelégedéssel távoztak, megéljenztek különösen Szentimrey Istvánt, ki a rendezés körül elismerést szerzett magának.

\* **Vizsgálatok.** A szilágy-somlyói rom. kath. al-gymnasimban a vizsgálatok következő rendben lesznek megtartatva. Junius 16-án 8—10 óráig hittan I—IV. osztályban; 18-án magyarnyelv, latinnyelv a IV. és II. osztály; 20-án magyarnyelv, latin nyelv III. I.; 22-én németnyelv, történelem IV; földrajz, számtan, rajzoló geometria II.; 23-án németnyelv, történelem III.; 24. földrajz, számtan, rajzoló geometria IV.; 27-én politikai földrajz, fizika, számtan, r. geometria. 28-án délután 3—4 román nyelv, 4—5 tornaszat. 29-én d. e. 9 órakor „Te Deum“, utána zárünnepély. A vizsgálatokra, melyek délelőtt 8 órakor kezdenek a szülőket és tanügy iránti érdeklődőket tisztelettel meghívja az igazgatóság.

\* **Díszeghy Mór** érkvási ev. ref. lelkész, ki Gicey név alatt lapunknak szorgalmas és tehetséges munkatársa volt egy erdélyi hitközségbe lett megválasztása folytán távozik körünkől. Kitartást és szerencsét kívánunk a derék papnak és írónak további pályáján és azon reményben vagyunk, hogy jóízű humorral irt tárczaival jövőre is felkeresi lapunkat.

\* **Zilahi Gyula** a debreczeni színház tagja bucsu fellépte után egy pár család és jó barát a Finger Lajos vendéglőjében összejövetelt tartott s ez alkalommal Bágyoni Szabó Ödön a szintársulat tehetséges drámai színésze rövid, de lelkes szavakkal bucsuzott el Zilahitól; majd Józsa Oszkár városi h. főjegyző a „viszontlátás“ reményében üritett poharat a bucsuzó színművészre. Mi is azt mondjuk: isten vele, a viszontlátásig — „a vasuti ünnepélyen!“

\* **A sz-somlyói** elsőfoku ipariskola 1886—87-ik tanévi vizsgálatát s ezzel kapcsolatban az iparos tanulók munkakiállítását f. hó 19-én, vasárnap d. e. 10—12 óráig az (előkészítő és I. oszt.) tartatnak meg a gymn. ipariskola helyiségében. A kiállítást d. e. 8—12 óráig és d. u. 2—6-ig az érdeklődő t. közönség díjmentesen megtekintheti. Délután 6 órakor kiosztatnak a díjak s az iskolai év és kiállítás ünnepélyesen bezáratik. E nyilvános vizsgálatokra és az iparostanulók kézi ügyességét bemutató munkakiállításra az érdekelte t. szülőket iparos-mestereiket, valamint a tanügy barátait tisztelettel meghívja, Szentimrei István ipariskolai igazgató.

\* **A zilahi m. k. állami tanítóképezde** zárvizsgái folyó hó 15. és 22. között lesznek. 24-én az igazgatótanács tartja évi utolsó rendes gyűlését. 25-én lesz a tanképesítő vizsgálat.

\* **A zilahi ev. ref. collegium** közvizsgálatai folyó hó 19. és 26-ika között lesznek. Az érettségi vizsga szóbeli része 28-án egész nap, 29-én és 30-án pedig magántanulók vizsgája. A tanév ünnepélyes bezárása 26-án d. e. fél 11 órakor.

\* **A nemzetiségi** párt mozog nálunk is. A f. hó 12-én Orosz Simon helybeli ügyvédnél ebéd és komoly tanácskozás volt. Ez alkalommal Papp György volt sz-eschi nemzetiségi képviselő is jelen volt a tanácskozáson s mondott is valamit a mit feljegyezni és megörökíteni érdemes. Arról volt szó, t. i. hogy a báró Bánffy erdejéből sok fát kapnak kedvezményi áron, vagy épen ingyen is a szegényebb soru oláh lakosok. „Ezért — szolt a tribun — ne adjátok el lelketeket, — ne adjátok el eszméiteket olyan fiúért, a melyet nektek a kasztófának szánt a ti ellenségeitek.“ Így diskurálnak a mi derék és műveltebb osztálybeli románaink. . . Végre abban állapodtak meg, hogy vakond módjára titkon dolgoznak a nemzetiségi párt képviselő jelöltje Papp Zsigmond volt kővárvidéki kapitány mellett s ha út az órá itt lesznek mind egy szálig. Megemlétsére méltó, hogy ez ebédén egy pár nagyfalusi gyász magyar is volt jelen és nem fult meg egyik sem, sem ebéd közben, sem akkor a mikor Papp Györgyöt beszélni hallották. Az ilyen magyar atyafiaknak csakugyan nem ártana olyan fa, a melyet a fent tisztelt szónok emlegetett.

\* **A sz-somlyói** községi iskolában a vizsák a f. évben következő napokon fognak megtartatni: junius hó 27-én d. e. 9—12 óráig I. fiuosztály; biztosok: Ajtai Albert, Krizsán Károly. — 27-én d. e. 9—12-ig II. fiuosztály; biztosok: dr. Kopp Gyula, Bölöni Sándor. — 27-én d. u. 3—6-ig III. fiuosztály; biztosok: Huberth József, dr. Ajtai Ende. — 27-én d. u. 3—6-ig IV. V. fiuosztály; biztosok: Trusza Lajos, Barbolovics Alimp. — 28-án d. e. 9—12-ig I. leányosztály; biztosok: Tamko Bertalan, dr. Kálmán Ignác. — 28-án d. u. 9—12-ig II. leány osztály; biztosok: Lukácsffy Ödön, Virág Lajos. — 28-án d. u. 3—6-ig III. IV. leányosztály; biztosok Ruszka István, Angyal János. 28-án d. u. 3—6 V. VI. leányosztály; biztosok: Faragó Sándor, Krizsán Károly. — 29-én d. u. 4 órakor énekvizsga, jutalom osztás, érdem sorozat felolvasás, s a tanév bezárása. A vizsák a színház helyiségében fognak megtartatni.

\* **A sóborszesz terjedése.** Budapestről a következők írják lapunknak: Örvendetes tény az, hogy a sóborszeszt, e tulnyomóan nemzetközi cikket, melyet különben az egész világ készítenek, néhány év óta a külföld Magyarországból kezdi importálni. Brázai Kálmán előkelő fővárosi kereskedő, a sóborszesznek már 25 év óta terjesztője Magyarországon, most egy statisztikát állított össze a sóborszesz kiviteléről, melyből kitűnik, hogy speciális magyar sóborszesze néhány év óta fokozatosan terjed első sorban Ausztriában és meléktartományaiiban, a hol mintegy 50 raktár árusítja, továbbá Boszniában, Romániában, Szerbiában, Olaszországban, Németországban, Franciaországban, Egyiptomban, sőt legutóbb Amerikában is, a hol a Brázay-féle sóborszesznek mindenütt előnyt adnak más gyártmányok felett. E kitűnő háziismeretén rendkívüli kedveltségének és elterjedésének titka a szer szoliditásában és kitűnő hatásában rejlik, mely lassan-lassan majdnem minden háztartásban nélkülözhetlenné teszi. Ugy tudjuk, hogy dr. Pápay Ernő ur szakavatott tolla már elmondotta e szer gyógyhatását a különféle bajknál u. m. gyomor, fül, fog és szembajoknál, zúzódásoknál, fejfájásnál, migrainenél, szagatásoknál, náthánál, májfoltoknál, lábizzadáásoknál stb. és itt fölöslegesnek tartjuk mindezt újból ismételni, csak arra figyelmeztetjük a közönséget, hogy óvakodjék a különféle utánzatoktól. A Brázay-féle sóborszesz minden fűszerkereskedésben és gyógyszerárban található, vignettáján Brázay házának rajza és kisebb palackon 319. sz. a nagyobbikon a 320. szám, mint a védjegyek száma látható. Azonkívül a cégfelirat Brázay cégfeliratával vannak öntve.

— Az „Egyetemes Regénytár“ legújabb kötete (második évfolyam XV. köt.) Turgenyev Ivának, a nagy orosz írónak a nevével ékeskedik. Az a vállalat, mely feladatául tűzte ki, hogy a hazai és külföldi legjelesebb elbeszélők műveit fogja közölni, nem hagyhatta ki sorozatából Turgenyevet, ki valamennyi orosz prózairod közt nemcsak a legismertebb, de a legjelesebb is. Szívesen fogadjuk hát Singer és Wolfner cég derék vállalatának jelen kötetét annyival inkább, mert a benne közölt „Első szerelem“ című kis regény Turgenyev kisebb művei közt határozottan a legkitűnőbb. A legmelegebben ajánlhatjuk olvasóinknak e kötetet, melyet az írónak egy szép kivétel arcképe is ékit. Mint az Egyetemes Regénytár minden kötete, ez is csinos piros vászonkötés, s ára 50 kr.

## CSARNOK.

### Apa, vagy keresztapa?

(Furcsa, de igaz történet.)

— Eszlek meg, Karcsikám! Te igazán egyenesen a menyországba pottyantál ide segítségemre. Na már ki is gondolná, hogy te kölyök létedre ilyen okos gondolatokra tud vezetni az embert! No, koczczints! Esztendőre a lakodalmon iszunk abból az öreg hordóból, tudod, a melyik ott a pin-cze végén van. Abból a hatvanadiki rizlingből. Olyat nem nyaltál egyhamar, szent öcsém! . . . Ne spórolj avval a cigáróval, hé! . . . Dobd el a pokolba . . . Bükky Mátyásnak te vagy ma a legkedvesebb és szeretetreméltóbb embere, unokaöccse Kákafalván, azt istenemre mondom! Tudod mit, öcsém?

— Parancsoljon, urambátyám!

— Legyünk per tu!

— De . . . már csak az nem lehet, kedves nagybácsi.

— Hát . . . hát . . . akkor ezentul én tegezni foglak, te pedig szólíts csak egyszerűen bátyámnak.

— Hisz eddig is úgy volt.



— Na ez már más. Akkor legalább vegyél még egy szivart. Pompásan szelel... ötös kuba. Hát hogy is lesz?... Nem győzők betelni az okosságoddal, elhallgatnálak éhen-szomjan hét álló hétig. Hát már holnap vizitet teszel?

— Igen.

— Kiadod magadat, mint az én segédem. Végre ezzel mitse füllentsz, a jogi szigorlatokat kiállottad s csak a te szerencséd, hogy csinos vagyunkád van, a mely mellett ha akarod, földesur is lehetsz... Na, nem jól mondtam?

— Tökéletesen.

— Körülnézel a háznál jól; szemügyre veszed az isteni Lujzát... A nagynéni persze ott lesz a sarkokban, mert az én pártomon van; hanem az nem tesz semmit, majd megtudja, hogy miben fáradsz! Beszélj unalmas és közönyös jogi dolgokról, aztán ajánlod magadat. Ez az egy látogatás elég lesz neked mint aféle szemfüles legénynek, hogy tájékozva légy a teendők iránt. Nem igaz? No koczczints! A második látogatásnál már Menczi néni — így hívják a nagynénit, — szabad kezet enged s egy piczikét magatokra hagy. Ez jó alkalom lesz arra, hogy feldicsérd, hogy minő okosan és atyai... akarom mondani, milyen atyafiságosan kezeltetem én az árva Lujzacska vagyonát, milyen gondos gyámja vagyok, milyen szép tőlem ez a nagy atyai figyelem, stb. ... hisz érted már?

— Tökéletesen.

— Rátérhetsz a mai fiatalság korholására. Hogy milyen léhák, szeleburdik és esetlenek... s milyen koczkatott vállalat ma egy férjhez menetel; milyen szerencsétlenné teszi a nőket egy-egy sima, udvarias és lump ifjonz, a ki éretlen fővel s üres szívvvel elcsábít s lépre vezet egy fiatal leányt, csak azért, hogy elvegye, anyává tegye...

— Talán ez mégis korai lenne kedves nagybácsi?

— Elragad a hevem! Tehát erről mit sem szólsz, — hanem minden esetre illusztráld az életből, vagy valami számár regényből, hogy minő helyzetbe sodorhat egy fiatal vagyonos leányt egy olyan könnyelműség, hogy az minden áron fiatal emberhez akar menni feleségül. Beszélj öngyilkosságokról, családi drámákról... Láttál-e már drámat?

— A tenger fenekén?

— Nem; a színpadon.

— Nemcsak hogy láttam, de sőt magam is írtam s pályáztam nem egyszer a Teleky-dijért.

— És?

— És megbuktam.

— Hahaha! Te okos gyerek vagy! Nohát annál jobb. Egy-egy rémes jelenetet recitálj el belőle s ha nem hisz neked, hivatkozzál csak rám. Ellenben emeld ki, hogy milyen előny háramlik egy fiatal leányra az olyan frigyből, a mely által az egy idősebb kora férfiuhoz megy nőül,

— S így nemcsak férjet, de apát is nyer egy személyben.

— Hehehe! Jól van, nagyon jól van. Furfangos észjárásod van, annyi bizonyos. No ígyál Karcsi öcsém!... Így aztán lépre kerül a kis Lujza, Lépre jön a kis madárka. Hehehehe! Szeretem, tudod szeretem; nézd most is itt van az arcsképe a szívenem! Azt hiszed, tőle kaptam?... Csalódlól!... Az albumjokból csentem ki szépen, — egy hétig keresté a kis angyal, a kis hunczfut! Nézd...

S Bükky Mátyás ügyvéd ur kivonva finom börtárczáját, egy fényképet tartott Érdi Károly unokaöccse orra alá, mialatt szeméi éles figyelem alá vették a fiatal ember arcvonásait. Az arczkép egy 16—18 éves leányka kedves, bájos alakját tüntette elő, beszélő szemekkel, bámulatosan picziny ajkakkal és... és... Érdi Károly végzett jogoncz ur még bámulatosabb közönyösséggel pattintotta le szivarja hamvát s gunyos mosolyra termett ajkait felvonva, csak annyit mondott fitymálva:

— Csinoska!

— Mit!? — kiáltott fel Bükky Mátyás ur, kit ennyi flegma és közönyösség akaratlanul kivetett szerepéből, neked csak csinoska?... Angyal, bárátom, érted: angyal... melyet Phidiás vésője és Rafael ecsetje alkotott valamikor... ő csupa szív, csupa lélek s mennyi szellem!

— Bátyám uram addig dicséri, míg felkölti bennem az illúziót és magam veszem el.

— Az az, szólt Bükky ur ajkaiba harapva, tudod... nem neked való, hanem éppen nekem való... Hahaha! Ezt ugyan jól adtad! No koczczints! Ígyunk!... Brikksszikihihihi! Ni egészen tele nevettem magam a borral; — hogy fog zsörtölődni meg gazdasszonyom holnap! De valami olyan furcsa jutott eszembe, hogy... höhöhöhihehe!

— No mi?

— Két festő utazott tanulmányozás céljából együtt s ezek egyike nem győzte eléggé dicsérni

otthon hagyott ideálját. Ez roppantul boszantotta egy darabig művésztársát; de végül is csak beletrődött. Egyszer aztán mégis csak megsokalta vagy mi s Rómában elvált utazó társától, hogy ő hazajön, mert a honvágy győtri, stb.

— Persze nem jött haza?

— Dehogyan nem. Hazajött s egyenesen utazott abba a városba, hol az annyira feldicsért ideál lakott és... képzelheted a másíknak iszonyu dühét hogy mikor visszakerült... höhöhöhihihi... addig ez emitt... höhöhö... az ideál már az ölben ringatta a fiatal trónörököst.

— No ez igazán mulatságos.

— De halld csak a végét... Dühöngött persze, mint egy nubiai himoroszlán egy darabig, hanem végre is kibékült és — keresztapja lett a a gyerekeknek! Hahaha!

— Hm. Beh furcsa!

— No hát egygyel én is biztatlak Kari öcsém...

— Hallom.

— Hát ezennel ünnepélyes ígéretet teszek, hogy az első... hm, hóm... hihi... te leszel a keresztapja! Jó lesz így?

— A bizony okos gondolat. Nagyon meg is köszönöm kedves Matyi bácsinak, igazán... No ezzel a kecsgetető ígérettel még jobban pánczélozva megyek a dolognak.

— Halld ám nem is utolsó dolog olyan szép asszonynak, mint a minő a kis isteni Lujza lesz — komája lenni. Hanem aztán erről egy szót sem!

— Ooo... Dehogyan!

— Na fiam, ez a dolog el van határozva közöttünk. Lásd milyen okosan tetted, hogy örökösödési ügyedben járva utba ejtetted a te nagybácsidat!... Csak az a kár, hogy nem jöttél az én nyakamba minden bagázsíaddal. Tudod drága az a vendéglői koszt, — hanem egy új szivarra csak rágyujtasz az utra, mi? No ne szabadkozzál... Dobd el azt a csutkót!... Hát csak holnap megteszed értem...

— Megigérem.

— Aztán ha több napot kell itt töltened az én ügyem miatt... tudod, itt szűk a szállás, aztán ez az átkozott vén gazdasszony olyan átkozott rossz ebédeket főz, a mihez te nem vagy szokva, hát a vendéglői számla közös, vagy...

— Mit gondol nagy bácsi? Hát úgy nézek én ki?

— Nononó! Ne heveskedjél fiatal ember!... Tudod én végre is a te bácsid vagyok. Hát holnap! Elkísérlek a kapuig s aztán ebédután eljössz hozzám s megint hozok fel ebből a finom asztali borocskából. Hehehe! Jól izlett, mi?... No hát ilyen ünnepies alkalmakra tartom... Aztán elbeszéled hogy fogadtak, minő benyomást tett reád... És egy hét alatt?

— Oh egy hét tökéletesen elég lesz!

— No levilágítok a lépcsőn. Vigyázz, nehogy betörd az orrod, mert az rossz jel lesz! Hehehe! A Menczi néni nem lesz akadály...

\*

Bizony az a házasságszerzés nehéz kereset; csoda, hogy még is sokan megélnék belőle.

Már éppen a tizenegyedik napja, hogy Érdi Károly ezen a pályán működik és a dolog mindig egyre rejtélyesebb a bonyolultabb kezd lenni — Bükky Mátyás előtt. Aggodalmas szörnyen a jó öreg és sohajtva gondol reá, hogy ennyi nap vendéglői számlája milyen szép kerek summát tehet ki egy ilyen nobel garszonnál, a ki őt felét ebédel, milárest szív és naponként kétszer is koczikázik. No de már mindegy, a felét csak kiállja, ha muszáj.

— No még semmi sem biztos? — kérdi gyakorta.

— Na holnap, szól végre Érdi Károly a tizenötödik napon, megmondhatom a biztos választ!

— És a vendéglői számla? kérdi aggodalmas arczczal a nagybácsi, zsebébe mélyesztett kezét mintegy villanyütésre kirántva.

— Az az én gondom lesz, szól mosolyogva emez.

— Oh, angyali öcsém, jer az ölemre... jer, legalább a negyedrészt engedd meg kifizetnem.

— Ha éppen kedve tartja nagybácsinak, ám legyen... Holnap a viszontlátásra!

— Igen, igen... jer, jer isteni gyerek! Csokolom a kis Lujzát. Érted, csokolom!

Egész éjjel csupa angyalokkal álmodott Bükky Mátyás és dehogyan várta be, hogy Érdi Károly látogassa meg. Ott leselkedett az isteni Lujza kapuja előtt s mikor a házassági ügynökké promoteált öcs kitette a lábát a kövezetre, már nyakon volt ragadva.

— Nos?

— Áá, milyen szép, hogy itt bevárt a nagy-

bácsi. No most jöjjön velem a vendéglőbe s ott elmondom az eredményt.

Csak úgy repültek mind a ketten.

— Tehát — fuldoklá a nagybácsi már a lépcső alatt, — szeret?

— Igen?

— És beleegyezését adta?

— Igen.

— Eszem a lelket! És?

— Két hét mulva esküszünk!

— Akarod mondani: esküszöm, mi?

— Nem én!

— Hogy-hogy?

— Hát csak úgy, hogy volt eszem és a magam számára kértem meg az isteni Lujzát!

— Mit beszélsz? Ne tréfálg, gyerek. Hát én?

— Hát a nagybácsi majd csak jó lesz — keresztapának... Semperr Idem.

## Hirdetések.

### MEGHÍVÓ.

A „krasznamegyei takarékpénztár egyesület Szilágy-Somlyón” 1887. évi június hó 19-én d. e. 11 órakor Szilágy-Somlyón a város tanács-termében

### rendkívüli közgyűlést

fog tartani, melyre a részvényeseket tisztelettel meghívom.

Szilágy-Somlyó, 1887. június 3.

**Réner Albert,**  
elnök.

#### A gyűlés tárgyai:

1. Igazgatósági előterjesztés az o. m. bank részéről Szilágy-Somlyón felállítandó mellékhely üzlet vezetésének elvállalása tárgyában.
2. Igazgatósági javaslat az elnök munkakörének bővítése, teendőinek szaporítása s rendes fizetéssel ellátása iránt.
3. Igazgatósági javaslat a tisztviselők fizetéseinek megállapítása és módosítása iránt.
4. Az alelnöki állás betöltése.
5. Állandó üzlethelyiség építtetésére vonatkozó igazgatósági előterjesztés. 52—2—2.

4872—1886. tklvi sz.

### Árverési hirdetmény.

Padurán Máriának, mint néhai Padurán Stefan árva gyámjának néhai Kimpán Simon örökösei gyámja Lafsa elleni végrehajtási ügyében a bírói árverés 40 frt tőke, ennek 5 frt korábbi és az 1872. évi február 5-től járó 6% kamatai, 10 frt 30 kr perbeli, 6 frt 25 kr végrehajtási 10 frt 75 kr árveréskéresi és a korábbi költségek erejéig, valamint Szénásy Miklós mint csatlakoztatott végrehajtónak 3 frt 60 ki erejéig ezennél elrendeltetvén, határidejéül 1887. július hó 13-ika d. e. 10 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Maladé község házához kitűzetik az az árverési feltételek pedig a következőkben állapítottak meg:

I. Elárvereltetnek szükség esetre a kikiáltási áron alul is végrehajtást szenvedő kiskoru örökösök Padurán Toma, Mitru és Máriától

a., a maladei 2 tjkben. A + 1 rend 1076 helyrajzi számú dézsma s állítólag köteles szőlőket illető két kilenced részre tartozékosztól 82 frt 67 kr mellett.

b., a maladei 182 tjkben a 2/a, 116/a, 239/a, 170/b, 273/b, 351/b, 573/b, 584/b, 625/b, 698/b, 771/a, 784/a, 805/b, 927/a, 1040/a és 1063/a, szám alá bejegyzett ingatlanokból végrehajtást szenvedő kiskorukat illető egyharmad birtokrésze tartozékosztól kikiáltási ára 232 frt.

II. Árverelni szándékozik (kivétel nélkül) tartoz-

nak a kikiáltási ár tizszázötötől készpénzben, vagy óvadékképes értékpapírral a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzzel előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbbet ígérő köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó, újabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó-mint letét hivatalnál a letét kezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és Maladé községi elöljáróságnál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1887. április 30-án.

DOBOLYI,  
kir. járásbíró.

53—1—1

A szilágy-somlyói nyomda-részvénytársaság. 1887.